

til her i Landet, men i Udlandet er det ikke nalminde ligt. Der er Folk, der føre en god Klinge og i Kraft deraf tillade sig Alt, hvad de have lyst til, vælte sig ind paa ustyrbelige Menneſker, fremkalde en Duel og dræbe deres Modſtander. En Saadan maa ikke komme ind under de almindelige Beſtemmelſer om Duel, thi han udsætter sig ikke for nogen Fare; hans Færdighed i at føre Klingen fritager ham i de 99 af 100 Tilfælde for Fare, og han bør derfor ikke nyde Godt af de mildere Beſtemmelſer, men straffes ligefrem for Drab eller Mord. — Der er et Punkt i vor Lovgivning, ſom jeg troer er vor ſvage Side, og det er det hele Capitel om Grefornærmelſer. Jeg troer, at ſaaledes ſom Forholdet er ordnet nu ved Praxis og tildeels ogsaa ved Love, er det meget ſvagt. Man ſeer ofte Domme, der gaae ſaa vidt, at naar Folk vilde anlægge Sag i alle ſlige Tilfælde, blev al offentlig Debat udelukket, og paa den anden Side ſeer man Domme, ſom ikjen de overordentlig milde Straffe for meget grove Fornærmelſer. Jeg badler naturligviis ikke Domstolene for den Opfattelſe, de gjøre gjældende, thi de handle efter deres bedste Overbeviisning, men jeg troer ikke, at det er helbdigt. Derpaa raader viſtnof tildeels Lovudkaſtet Bod, men der er dog et Punkt her, ſom forekommer mig meget farligt. Det er den Beſtemmelſe i den ſidſte Paragraph, hvorved der gives Tilladelse til at anlægge Grefſag for Fornærmelſer imod Afdøde. Jeg troer, at man derved i høi Grad vil ſkade den hiſtoriske Kritik. Dette Punkt er viſſelig ikke blevet overſeet. Saavel i det oprindelige Lovarbejdes Motiver ſom i Landſthingets Betænkning ſiges det, at Domstolene vel vilde vide at ſjelne imellem, hvor det er en overlagt Fornærmelſe — for at fornærme — og hvor det blot er fremsat af hiſtorisk Interelſe. Efter den Eſfaring, man har gjort, troer jeg dog ikke, at man kan ſlaae ſig til Ro hermed; jeg troer, at naar denne Paragraph uforandret beholdes, vil enhver dødt Mand, om hvem der med fuld Ret kan ſælbes en haard Dom, men ſom maaſtee ikke juridiſt kan beviſes, og det er næſten altid Tilfældet, gennem ſine Slægtninge kunne ſaae den Mand, der har udtalt Dommen, dømt, ſaaledes at den hiſtoriske Kritik derved

bliver umulig. Jeg troer, at der ikke ved aldeles at udelade dette Punkt vil ſtee ſtor Skade. Der maa dog komme en Tid, hvor man kan tale uafhængig af dette Henſyn til en Dom i en Grefſag, og der er desuden en naturlig Følelſe, ſom afholder fra at udflynge ubegrundede Fornærmelſer imod Afdøde, ligefom ogsaa i ſaa Tilfælde Fornærmelſens Kraft ſvækkes. Hvis Nogen udflynger ſlige Fornærmelſer imod en Afdød uden Grund, vil den offentlige Mening ſlaae dem til Jorden. Jeg troer, at Faren herved i ethvert Tilfælde er meget ringe, men at den, hvis vi vedtage denne Beſtemmelſe, er meget ſtor. — Der er en Forbrydelse, ſom jeg ſavner i dette Lovudkaſt, nemlig Krænkelſe af Brevhemmeligheden og hvad dermed ſtaaer i Forbindelſe. Det er ganſke viſt, at hvis en Poſtmeſter bryder Breve, bliver han ſtraffet, men det er ikke, fordi han krænker Brevhemmeligheden, men fordi han handler mod ſin Embedspligt. Hvis derimod et Brev, eſterat det er gaaet ud af Poſtmeſterens Hænde, førend det endnu er kommet i den rette Bedkommendes Beſiddelſe, brydes, begaaes der ganſke viſt en Forbrydelse, men den kan ikke ſtraffes, ſaavidt jeg ſeer, efter det foreliggende Lovudkaſt. Der er flere lignende Tilfælde, ſom kunde komme ind under det ſamme Synspunkt.

Nyholm: Ogsaa jeg hører til dem, ſom med fuld Oprigtighed kunne ſlutte ſig til den varme Noes, der er bleven det foreliggende Lovudkaſt til Deel, og ſom anerkjender, at vi ved det vilde gjøre et ſtort Fremſkridt, ikke blot overfor vor tidligere Retstilstand, men ogsaa ligeoverfor det øvrige civilifereede Europa, men beſuagtet troer jeg, at Arbejdet ikke er uimodtageligt for enkelte Forbedringer. Ligeſom jeg gaaer ud fra, at adſkillige af de Endringer, der ere foretagne i Landſthinget, have været virkelige Forbedringer, ſaaledes haaber jeg ogsaa, at Forſlaget her ſkal modtage enkelte helbdige Omændringer, uagtet jeg for mit Bedkommende ſkal bidrage til, at det gaaer ſaa hurtigt ſom muligt igjennem. — Af Henſyn til Beſtaffenheden af den første Behandling her i Salen ſkal jeg imidlertid villig efterkomme den Opfordring, der er ſtillet til os fra den